

יהודית הנדל סופרת ישראלית 2014-1921

נולדה בוורשה ועלתה לישראל ב-1930. למדה בבית הספר "הריאלי" שבחפיפה ואת לימודי ההמשך בקמינר ע"ש לוינסקי בתל-אביב. הייתה כלת פרס ישראל לספרות בשנת 2003, אחת מעמודי התווך של ספרות הנשים הישראלית.

החלה לכתוב עוד בנעוריה. סיפוריה הראשונים בשנות הארבעים של המאה הקודמת פורסמו במוספי הספרות בעיתונים. ספרה הראשון "אנשים אחרים הם" יצא ב-1950 וזכה להצלחה גדולה. לאחר ספרה השני "החצר של מומו הגדולה" לקחה הפסקה מכתובה כדי לטפל בבעלה שעבר אירוע מוחי. ב-1980 עברה להתגורר בתל-אביב והחלה שֶׁלֵב חדש ביצירתה: היא כתבה כמה ספרים ובהם "12 ימים בפולין" (1987), מחזור הסיפורים "כסף קטן", שעליו זכתה בפרס עגנון ב-1989, הרומן "החמסין האחרון" ב-1993, קובץ הסיפורים "המקום הריק" ב-2007 ועוד.. היא הייתה אישה סופרת בעולם של גברים, והציבה להם חלופה בסגנון וגם נקודת מבט מן השוליים לעומת המרכז.

ספריה נחשבים לחוצי דורות, והיא בחרה לתאר את המציאות במהלך מלחמת העצמאות מעיניהם של האחרים. דוגמת עולים חדשים, נשים, חולים וקשישים, ועיצבה את ה"אני" הקולקטיבי הבוחן מבחון את המאורעות. ספריה "רחוב המדרגות" ו"כסף קטן" תורגמו לאנגלית, "ליד כפרים שקטים" - לאיטלקית ו"טירופו של רופא הנפש" - לפולנית.

ב-1954 זכתה הנדל בפרס אשר ברש על כתב היד בעילום שם של הרומן הראשון שלה "רחוב המדרגות" (1955) שאף עובד למחזה, שהוצג שנתיים לאחר מכן ב"הבימה". היא זכתה בפרס היצירה לסופרים עבריים ב-1976 וב-1997 הוענק לה פרס ביאליק.

עיריית תל-אביב קבעה לוחית זיכרון בכניסה לביתה שברחוב דובנוב 25